

Василеві Голобородьку присвячую

метелик спершу сів на крісло, потім — на плече
на мене ніби задивився бо про нього щось пишу —
мов чує почерк що вагається на клаптику паперу
і скрегіт олівця що недописане доорює
мов розуміє форму місце значення кожної букви
що в необхіднім слові як і в тих що непотрібні

але по правді він лиш скоса споглядав
пожовклу квітку що своїм обманним запахом
нашіптує нові сади далеко медяніші простори
що в цьому передсмертнім запаку востаннє
спалахує розпачливо
аби із кимсь бодай гідніше вмерти

: з плеча метелик раптом пурхнув
і полетів
на квітку сісти —
за менш як три секунди
у ній і з нею щез
а я в ту саму ж мить забув
про що й кого писав.